

Kapi Christillistä ja Sengellistä Wirttä,

Katulle Kristi. Weljille ja Sisarille rakkaasti
ylöskohottureri Stelustans murhetta pitä-
mään, oikian katumuren ja Uskon järjestyessä.

Jotka, Jumalan Armon ja Pyhän Hengen johdattamisen
kautta, Herämisensä jälkeen synnin suruttomuuden unesta,
ja huonellisen työnsä tekemisen alla, ajaturisansa on toikon-
pannut, ja sitten suustans muilba ylöskirjoita, vjendaa ja
prändätä andanut,

Johan Erikin Poika.

Paimion Pitäjällä ja Kaswolan Kylässä, Wuonna 1764.

Se Ensimmäinen Wirtti, Katumuresta.

Weis. kuin: Ah! Herra älä wihahas re.

1. **K**ost' johtu syndi mielehen joit on mull
monda aiwan, Joill tiedän päillen
tuottaneen, Jidäisen kuollon waiwan:
Niin murhe täyttä sydämmen, Ja karwar jou-
tu tunnollen Entinen elämäni.

2. Woi kuiteng kunaan pakenen? Tainkaltaisesa
tuskas; Keneldä apuu hakenen? Sill omatundo
raskaast Mun soimaa sonniss saastaisex, Helwettin
waiwan ansainex; Ah! armahd' Jumal' vielä.

3. Jos katon tässä eteeni. Niin äkkään turmel-
lysen, ja tiedän eit' on helwetti Duomittu rangai-
sturen, Jong tiedän sonnill ansaineen, Ja kuollon
kourijn joutuneen Sen ruman synnin kautta.

4. Jos käännön taani katsomaan, Mun endist
elämäni; Niin murhell kowall hawait' saan Min
suuri sondeidni. Kuin tehdes maistuit makiar, Nyt
muutuit sapey katterax; Woi lufa päästäd niistä.

5. Jos

5. Jos katson siwull puolellan, Mull apuu ha-
keisani; Nijn näen myöskin olewan Perkeleen
wiitteljäni; Jong ylltyöy en ottanut Mä olen,
ja nijn tuottanut Itsellen tädän tustan.

6. Jos katson ylös taimaseen, Mun Jumalani
puoleen: Händ' wassan tiedän rikkoneen, Jost sy-
dämen nyt kuolee. Ah! raukka, ettän wihoitin Py-
hän wanhurstkan Duomarin, Ja hwan tekidni.

7. Kuitengin tiedän wield mull Yhden, jong'
puoleen riennän! O Jesu! tygös itku, nui Tulen
ja armoo kerjän: Sull tunnustan kaik riköy en,
Sä tulit wälimeheren Minun ja Jumalani.

8. Sä kuolit rissin hirsipuus Mun lunasturexi-
ni, Ja sengin teet ett' walo uus Jo loistaa silmi-
säni, Jong kautta waaran hawaitsen, Ja myös-
kin Armon istuimen, Weresäs uskon kautta.

9. O Isä armost, andex ann', Mun syndin suuret
sangen, Joill' olen sinun wihoittan; Sijn toiwos
etees langan, Ettäs ne andex annat mull, Ja älk
kansson oikeuli Käo, Poikas pinnan tähden.

10. O Pyhä Hengi lohdata Mun suruist sy-
dändäni Ja pelkoos aina taimuta, Poranna Elä-
mäni: Sill oma tös ja apu myös, On turha
Hengellises tös, Sentähden apuu kerjän.

11. Nyt kistos olkon Jumalall. Hän rukougen
kuuli: Yliitys Herrall korkiall Kuin hädäs augen
tuli. Hän synnin tundoon minun toi, Armon
ja lohduksen soi Jost woiton wirttä laulan.

Se Toinen Wirsi.

Uskon Tilasta.

Weis. kuin: O! Jesu Christe sä aut den 2c.

O Jesu mua opeta rukotleman Edü wiimeisell
mailman lopull. Kost' aarat sun tulolla lo-
petetan; O! Jesu myös aina mull saapuill. Mä
olen

olen kyll syndinen voimaton, Tee Jesu mull
niinkuin teit miehell muinen, Kuin halwattun
wuotella makats.

2. Hän sydämmest halaisi synnist pädstä, Ja
anderi andamust toivoi; Ei huollut niin paljo
hän ruumins säästää Eik suuttun tain mailman
mawoin. Mutt Jesus, joid' sairaat kaik' awun
saawat, Hän paransi sielun ja ruumin haawat;
Ah katso kuinga laupias hän ombi.

3. Hän holhoo niit' kuin hänen tyköns käywät
Ja syndejäns katuwat kaikki; Hän teke ett' ar-
mon he käsittäwät, Myös elämät pitämän raito-
tist. Näin Jesus heild synnit kaik' pojes lantaa,
Ja Hengensä Pyhän heill' saan andaa, Kuin
hallitsee heitä täs elos.

4. Ah katsele Jesu myös minun puoleen, Eä
syndist ennenkin autit, Kuin tulit ja sielustans
pidit huolen, Niit tainwan tiell' käymähän saa-
tit; Mä kerjän suld' armoo, siis awou riennä,
Sun laupiat kaswoš mun puoleen käännä, Ja
kuuldele minua armost.

5. Ann' anderi syndin, jott' suuret owat Joit
olen tääll' tehnyt ain usiast, Ja paranna sieluni
haawat kowat. Mä rukoilen Jesu täst asiast,
Että Jäs kanss sowitit minua tääl, Mun wel-
kan pois pyhi Sun kirjastas wiel, Ja armostas
tee mua wanhurskar.

6. Ah! puhdiž mun sieluni werelläk nyt, Jost
Sinua rukoilen nöyräst; Ann' anderi armostas
syndini soyt, Joist olen kyll joutunut köyhä.
Wiel usko, toiwoo ja rakkautta, Mä pyydän
suld' Jesu, ja sydänd' uutta, Että armostas an-
nat mull niitä.

7. Myös wahwist mun uskon O! Jesu jalo,
Ett ansios pääll turwaisin aina; Ja sytytä sy-
däm,

Dämmeen henges walo, Sun armos ja woimas
mull laina, Ett riivuisin Autudes kiinni täällä,
Jonkas minull ansaitit ristin päällä, Kosk'
Sieluni lunastit kallist.

8. Viel kärsimään Jeesus mun wahwistakon,
Kosk' kiusaus laarohon tullen; Ja uskonni wahwari
perustakon Ett lapsi häld' ostettu olen; Ett olisin
uskosa kärsiwäinen, Ja Jesuren awun päällä
luottawainen, Sill se paras neuwo mull ombi.

9. Mut' Jesu ett rakastan lähimmäistän, Häll
hywää, kuin itsellen, soisin; Ja sowingoll koh-
taisin wihamiestän, Ett anderi andaa häll woisin
Mut mitä täällä tehdän meild pikaisudes, Niisk
älä meit rangais wanhurstaudes, Waan armo-
stas nekin ann' ander.

10. Nyt iloittat kanssani rakkat kaikki, Kosk' uu-
desta syndoneet olet, Jo Jeesus nyt minungin siihen
laitti, Hän herättä synnisa kuolleet; Jong edest
händ' sydämest mahdan kiittä, Ett lambaitans kaitse
see, heist murhett pitää, Ja pelastaa syngidist korwest.

11. Siis Jumalat palwella mahdamme täällä,
Händ' sydämest kiittä myös sängen; Ja usko-
sa katsella Jesuren päällä, Eht' heikot täällä ustiast
koll langem: Hän meillen on mieluinen woimaa
tuomaan, Sill' sitä kuin hywä on aikoin saa-
maan, Juur kangiat ja hitaat koll ollan.

12. Me aamulla unesta häräwäiset, Kosk' rukoi-
la mahdamme muistaa, Ett olisin päivän taas
seisowaiset. Ja wiholdist woisim pois suistaa: Sill
mailma wihaa, ja perkel kokee, Kosk' meidän täällä
hor, umar heikoy näkee, Sentähden ol' apuna Jesu.

13. Kosk' ehto wiel joutuu ja päivä laskee, Niin
Jumalat mahdam myös kiittä, Ett' kaitis kuin
sieluu ja ruumist kokee, Hän isällist suruu meist
pitää. Ja aamull ett olemme rauhas maanneet,

Ja

Ja väiwänkin uuden bald' nähvä saaneet, Joll
wirkam työt toimitta taidam.

14. Nyt siuna o Jesu mun kätteni työ, Ja kaikk'
onnettomus poisestä; Jts waarat ja wahingot
takaisin löö, Ann woiman sun armostas lestääd,
Mutt olkon täs kuitengin tahtoö sinun, Sö
tarpeet kyll parahin arwat minun; Sentähden
sun halduus kaikk' annan.

15. Muut sieluni tarpeet mull anna Jumal,
Sit' kuin suld' pydän ja anon; Ja rawitse häändä
sill pyhäll sanall: Jost Jesus meit neuwoo ja sa-
non: En' st etsikät Jumalan waldakundaa, Teill
maallista rikkaut Jumal andaa, Ja ruuminne
tarpeita kyllä.

16. O Jumala siuna myös Esiwaldaa, Ja Ku-
ningast suurta ja rakast; Pois poistamaan wää-
ryttä Isän maalda, Ett pelwostas eldisiin wah-
wast. Säll pitkää myös ikää ja onnee laina,
Ett lewos ja rauhasa eläm' aina, Ja Jumali-
suus meisä wahwist

17. Mutt Jumalitus on mus heikko wajaa,
Sitä minun tundon mull soimaa, Ja sielulda
lewongin poisä ajaa, Niin ettei ol' uskolla woi-
maa: Mutt sieluni, luota sun Jesuses pääll',
Hän edestäs käynyt on Golgathan mdel, Kost'
piinan ja kuoleman kärsel.

18. Mun sydämmen kowutt' mä walitan wiel,
Oh etten waan pensäy langeis, Kuin miuun
pois eytäis autuuden tiel! Ann' Jesu mull
Pyhä Henges: Kuin otais pois sydämmen
kivest kowast, Ja annais mull sydämmen uuden
lihast, Niinkuin itse luwannut olet.

19. Mij olet mun sielun wiel murhellinen, Ja
saatat tääll itselles tustaa; Sill Jesus on syndi-
sill armollinen, Kuin katuu kaikk' syndins ja us-
loo,

Koo, Ett Jesureld' veri muot' Rndimaasa, Ja edestäm Kristusin pääll Golgathasa, Kass, sieluni, lunaniut suurta.

20. Viel Jesus nyt rukoilee Isää taiwaas, Ja sydämeest rakas on totta: Kuin ristin pääll ollesans wakkias waiwas, Niin wieläkin waari meist otta; Hän andexi andamust meille anoo, Ja sielun autuutta aina janoo, Kass' rakkautt' määrätöind' suurta!

21. Ah! älkäm siis ajatelko täs niin, Ett' Isälä löwa on sydän, Meit lupians kohtan, Kuin rippua kijnn', Ain' Poikansa anstos pöydäm Jesus Evangeliumis neuwoo meitä; Myös Isäkin rakastaa itse teitä, Ja Poikans teill awuren annoi.

22. Siis eläkäm Christuren uskosa tääll, Kuin meist' pallo waiwaa on tähnyt, Ja meit' perilliseri taiwahan wiell, On pijnall ja kuolemall tehnyt; Ja wälttäkäm syndi kuin wetääd meitä, Sen ijäisen kuoleman kauhioi teitä, Joit usko toin sielu tääll kääpi.

23. Näin hurstasti eläkäm armon ajaas, Ett' kunnias kuoleman hetkell, Engell' meidän sielum weis iloon taiwaas, Pois mailman pahalda retkeld; Ain muistain ett' taiwasa palkka on suur, Mut' ijäises itkus ain rangaistus suur, Kuing' elämä ollut on täällä.

24. O Christitt'! seen päälle siis ajatus käänn', Ett' tämän not elämän rahdus, Tääll toinen taikk' toinen niist' käsitetään; Ja tiedä siit ett' se on turhuus, Jos ruumistas holhot kuin kuolema on, Mut' sielust' et huoli kuin kuolematoin. O tohmyttä sokeutt' suurta.

25. Viel' rakkaasti Christitnt neuwon teitä, Kuin kuollehen uskon pääll luotat', Ett' rukoilett' Jesus' kuin autta meitä, Ja Pohjällä Hengelländ

Isäns tuotta, Meill' uskon, Joll' elo on Jesusesta,
Ja lahjat muut suuret sil' totudesta, Kuin wal-
mis on ottamaan vastaan.

26. Täs usko ja toivo ja rakkaus wiell' On
Taiwasta suurimmat lahjat, Ja kärsimys Je-
sujen astelden tiell'; Kuin uudesta syndoneet saa-
wat. Siis alkämme katsoko muiden päälle, Sill'
meill' esimerkki on Jesus täällä, Kuing elämät
käyttämän pitä.

27. Mut' Jesu! ett' uskosa loppuun asti, Näin
kijnni juur rippuisim wahwast; Ja tuskisa seisoi
maan kärsiwästi, Meit wahwista Jesu ain tait-
iwast, Kost' Sanas nyt saarnatan ymbär' maas-
to, Waitk moni on pahempi pakanata, Meit
syndisi armahd O Jumal.

28. Sun Hengelläs walais myös opettajan,
Ett' wirkansa wiriäst tekisit; Ja lambaitans har-
tasti kaitisit ain, Heit' hedelmällisyy' näkisit,
Ja ettäs niit' elooš ain' lähetaisit. Kuin sielua
autuuteen kätöy saisit, Ja taiwan tiell' käy-
mään heit neuwois.

29. Ah tule nyt toköni Jsa, Poika, Ja asu
ain' sydämmesäni! Ah tule nyt tule sä Henai-
woipa, Ja sytytä halamiseni, Min' sinua suuresti
rakastamaan, Ja uskon koutt' sinulda kaikki saa-
maan, Ja rukous minusa kehoit.

30. O autuast sielun ja ihmisen last', Josas,
Kolminaisuus, itt' asut! O autuast ihmist täs
syndises maas, Kuin Taiwasta Hengen on saa-
nut, Joka hänen hengens kanss' todistapi, Ett'
autuan ilon hän armost saapi, Ja Jesueld'
kruununkin kaunin.

31. Kost' aikas O! Jesu! on tänne tulla, Sun
emias ottaman tääläs, Mut' silloin ett' mahdoin
walmis olla, Ja kuulla sit' juloista ääwä, Joll'
oikiall

oiffall puoll' seisowat wirwofetan, Nyt tulkat
te sisälle waldakundaan, Kuin walmistet teille
on ennen.

32. O sitä suurt' hoo kuin siellä kuuluu, Kost'
pääsemme nikkemään näitä; Sitt' iidistä suloiſta
riemu humuu, Ja karitsan omia häitä. Siel'
woitorj weisa: juur iloisanſa, Mun sieluni olkääns
Jesuren kansſa, Ja kiiſtoſt häll' iäti loulaa.

33. Mä karitsan häihij' kutsut' olen, Koll'
aika sit' rian so joutuu: Mä riemusta rauken
kost' Anne tullen, En taida mä olla siell' outo:
Kost' Jesus mun suloinen olkämiehen, Mun
kädessä talutta sisäll' wimein, Ja kruunulla
kruunaa mun päni.

34. O armo töt hywää kuin Jesu mull' teit,
En sinua kiiſtä niin taida: Wast' minä täd' äskön
nyt suurexi näin, Ja tarpelliseri mull' aiwan;
Ett' s' welkani werelläs mayan olet, Jong kauto
tä mä waldän kaikk' pirun nuolet, Kost' usko
sa ripun sus kijnni.

35. Mä kiiſtän siis mielestä nöyrimmästä, Ett' s'
olet tain autuun mull' ansain'; Ja niſtän sinua
sydämmestä: Ann' Jesu sin Henges mun kans
ſan, Kuin rukoiſis kiiſtäsi minus sinuu, Ett' s'
lahjoilas siunannut olet minun. Viel' tulewaist
anon myöſ armoo.

36. Jo lopetan weisun sill' lanoeis äänen, Ja
paitoa tiet kulkemaan lähden; Ah rukoiſkat Je
susst' kaikk' jälken iädnet, Ett' tundisit' syndinne
nähden. Mut' Jesu mu armosos posomähän, Ja
muita sin Hengelläs siihen myöſ kädän', Sun
kunniajes iäti! Amen.